

Visszatérés Alaszkába?

the
Simple
Wild

az egyszerű vadon

*fine
selection*

K.A. TUCKER

K.A. TUCKER

the
Simple
 Wild
az egyszerű vadon

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Liának és Sadie-nek.

*A legjobb dolgok sosem jönnek majd könnyen
az életetekben.*

De mindig megérik.

*És ideális esetben (a kedvemért!) semmi közük nem lesz
a kis méretű repülőgépekhez.*

Prológus

1993. november 15.

Anchorage, Alaszka

WREN LETESZI A KÉT TENGERÉSZKÉK BŐRÖNDÖT a babakocsi mellé, majd a cigarettáért nyúl, ami lazán pihen az ajkai közt, és hosszan, lassan beleszív. A fagyos levegőbe eregeti a füstöt.

– Csak ennyi?

– És a pelenkázótáska. – Belélegzem a pézsmaitlatot. Mindig is utáltam a dohány szagát. Még most is utálok, leszámítva Wrenen.

– Jó. Megyek és behozom – mondja, ahogy a havas talajra dobja a cigit, és eltapossa a bakancsával. Összekulcsolja az érdes kezét, és rálehelve, begörcbített vállakkal kisiet, vissza a leszállópályára, ahol az egyórás hazaútra vár a Cessna, amivel idehozott bennünket.

Csendben figyelem, összehúzza magam a bélelt plüsskabátomban, a jeges széllel szemben, és keményen kapaszkodom a hónapok óta tartogatott neheztelésbe. Ha nem teszem, egyből eláraszt a csalódottság és a küszöbönálló veszteség fájdalma, és képtelen leszek ezt végigcsinálni.

Wren visszatér, és az aszfaltra teszi a nehéz, piros táskát, éppen, amikor egy poggyászkezelő odajön, hogy összeszedje a csomagjaimat.

Köszönnek egymásnak, mintha ez is csak egy olyan fuvar lenne, mint az összes többi, aztán a férfi elviszi a holmimat.

Feszült csendben hagy ott bennünket.

– Szóval, mikor érsz oda? – kérdi végül Wren, és megvakarja az örökös barna borostát az állán.

– Délben, holnap. Torontói idő szerint. – Fohászkodom, hogy Calla összeomlás nélkül kibírjon tíz óra repülést. Habár, azzal talán eltereli a figyelmem, hogy ne én omoljak össze. A következő gép legalább megfelelő méretű, nem úgy, mint azok az apró vacakok, amiket Wren mindenáron vezetni akar. Istenem, hogy a fenébe képzeltem *valaha* is, hogy jó ötlet összeházasodni egy vérbeli bozótpilótával?

Wren bólint maga elé, majd kiemeli az álmos kislányunkat a babakocsiból, és a karjába veszi.

– És te? Készen állsz az első nagy repülőutadra? – Összeszorul a szívem a gyermeknek szánt széles pályára látván.

Századszor is eltöprengek, hogy vajon *én* vagyok-e az önző. Hogy szorítsam-e össze a fogam, és bírjam ki ezt a szenvedést, ezt az elszigeteltséget Alaszkában? Elvégre *én* vettem meg ezt az ágyat, amiből most menekülök. Apám rögtön emlékeztetett erre, amikor beismertem a szüleimnek, hogy közel sem olyan romantikus az élet Wrennel, mint ahogy azt előzetesen elhittem magammal. Amikor beismertem, hogy az elmúlt évben mindennap legalább egyszer sírtam, különösen a fájdalmasan hosszú, hideg, sötét télen, amikor a nappalok olyan rövidek voltak. Hogy utálok az utolsó nagy Vadnyugaton élni; vágyom rá, hogy a családom és a barátaim közelében legyek, és hiányzik a gyerekkorom városi nyüzsgése. A saját országomban.

Mély ránc keletkezik Wren homlokán, ahogy pusztit nyom a boldog, tudatlan tizenhét hónapos babánk orrára, és leteszi őt a földre.

A kislányunk sután körbetotyog, tömzsi alakja vastag, rágógumi-rózsaszín kezeslábasba van bugyolálva, hogy megvédje őt a jeges szélről.

– Tudod, hogy nem *kell* elmenned, Susan.

Amilyen gyorsan ellágyultam, olyan hajthatatlan leszek újból.

– És mi lesz akkor? Itt maradok, és továbbra is nyomorultul érzem magam? Otthon ülök Callával, miközben te odakint vagy, és kockára teszed az életed egy csapat ismeretlen emberért? Nem tudom ezt tovább csinálni, Wren! Napról napra egyre nehezebb.

Eleinte szülés utáni depressziónak véltem a hangulatomat, de miután néhány hónapon át oda-vissza repültem Anchorage-ba, csak azért, hogy beszéljek egy terapeutával, és felírassam az antidepresszánst – ami nem sokat segített, mindössze elcsigázott –, végül elfogadtam, hogy az érzéseimnek semmi köze a hormonokhoz.

Annyira naiv voltam, amikor azt képzeltem, hogy az alaszakai tél elviselhető lesz, miután Torontóban nőttem fel! És hogyha összeházasodom életem szerelmével, azzal ellensúlyozom az itteni élet kihívásait, és azt, hogy a férjem bármelyik nap rémisztően nagy eséllyel halhat meg munka közben. Hogy a rajongásom ez iránt a férfi iránt, a köztünk lévő vonzalom felülkerekedik *bármín*, amivel az alaszakai tél szembeesíthet.

Wren a tengerészkék, kockás pehelymellénye zsebébe csúsztatja a kezét, a hatalmas zöld pompont szemléli Calla kötött sapkája tetején.

– Legalább *megnézted* a karácsony körüli járatokat? – bátorkodom megkérdezni utolsó próbálkozásként.

– Nem vehetek ki annyi szabadságot, tudod jól.

– Wren, a tiéd a vállalat! – Egyik kezemmel a repülő felé intek, amivel elhozott minket Anchorage-ba, a géptesten húzódo

ALASZKAI VADON logóra. Jócskán akad még ugyanilyen emb-
lémával ellátott repülő, ezek teszik ki a Fletcher családi vállalkozást,
azt a különjárat vállalatot, amit Wren apja hagyott rá öt évvel ezelőtt,
amikor meghalt. – Azt csinálsz, amit csak akarsz, a fenébe is!

– Az emberek számítanak rá, hogy itt legyenek.

– A feleséged vagyok! *Én* számítok rád! *Mi* számítunk rád!

Az érzelmek megtörik a hangom.

Wren felsóhajt, és megdörzsöli a szemöldöke közti ráncokat.

– Nem futhatjuk örökösen ugyanezeket a köröket. Tudtad jól,
amikor hozzám jöttél, hogy Alaszka az otthonom. Nem úgy működik,
hogy egyszer csak meggondolod magad, és elvárod, hogy fog-
jam magam, és adjam fel a teljes életem!

Forró könnyek égetik az arcom. Haragosan elmaszatom őket.

– És mi a helyzet az *én* életemmel? *Én* leszek az egyetlen, aki vala-
ha is áldozatot hoz ebben a kapcsolatban? – Sosem terveztem, hogy
fülig beleszeretek egy amerikai különjárat-pilótába, amíg Vancou-
verben vagyok egy leánybúcsún, mégis megtörtént. Azóta csakis raj-
tam múlt, hogy együtt maradtunk, és én mindent el is követtem egy
örülten szerelmes nő odaadó buzgalmaival. Átköltöztem az ország
túlfeléről Brit Columbiába, és elkezdtem egy kertészeti képzést, csak
azért, hogy közelebb lehessenek Alaszkához. Aztán amikor megtud-
tam, hogy terhes vagyok, abbahagytam az egyetemem, és Wren szülő-
városába költöztem, hogy összeházasodjunk, és együtt neveljük fel a
gyermekünket. Csakhogy a legtöbb napon úgy érzem magam, mint
egy egyedülálló anya, mivel Wren folyton a rohadt reptéren vagy a
levegőben van, vagy éppen azt tervezi, hogy mikor lesz ott.

És mi marad nekem? Várakozás közben kihűlt vacsoratányérok,
egy csecsemő, aki szüntelenül aput kéri, és ez a kedvezőtlen, boreális

éghajlati talaj, amiben örülhetek, ha gyomot tudok termesztetni. Sorra feladtam az életem egy-egy darabját ezért a férfiért, és nem vettem észre, hogy a folyamat során elveszítettem önmagam.

Wren elnéz mellettem, figyel, ahogy egy kereskedelmi járat fel száll a közeli nemzetközi reptérről. Láthatóan kétségbeesetten szeretne ismét a levegőben lenni, távol ettől a soha véget nem érő veszekedéstől.

– Azt akarom, hogy boldog légy. Ha ehhez arra van szükséged, hogy visszamenj Torontóba, akkor nem állok az utadba.

Igaza van: nem folytathatjuk ezt, főleg, ha *semmit* sem hajlandó feláldozni, hogy itt tartson. De hogy képes ilyen egyszerűen lemondani rólunk? Amikor bejelentettem, hogy egyirányú jegyet vettem, alig morgott valamit. Habár nem kellene csodálkoznom. Wrennek sosem volt erőssége, hogy kimutassa az érzéseit. De hogy egyszerűen elrepítsen minket ide, és lepakolja mellénk a holminkat a hideg, kemény földre...

Talán nem szeret minket *eléggé*.

Remélem, hogy anyámnak lesz igaza, és elég néhány hónap, amikor a felesége nem főz rá vagy nem melegíti az ágycát, aztán megváltozik a hozzáállása. Ráébred, hogy *bárhó* vezethet repülőgépet, beleértve Torontót is.

Ráébred, hogy nem akar nélkülünk élni.

Mély levegőt veszek.

– Indulnom kell!

Rám szegezi a metsző, sötét tekintetét, amivel négy évvel ezelőtt rabul ejtett. Ha akkoriban bármi sejtésem lett volna, hogy ez a nyers, jóképű férfi, aki leült mellém a bárban, és rendelt egy Budweisert, ennyi szívfájdalmat fog okozni...

– Hát, akkor találkozunk, ha már készen állsz rá, hogy hazagyere.
– Van egyfajta szokatlan rekedtség a hangjában, ami kis híján meg-
ingát az elhatározásomban.

De belekapaszkodom egy szóba, és erőt merítek belőle: „haza”.

Mert éppen ez az: Alaszkát sosem fogom az otthonomnak érez-
ni. Talán Wren tényleg nem érti ezt, vagy egyszerűen csak nem akar-
ja belátni.

Nyelek egyet a fájdalmas gombóccal a torkomban.

– Calla, köszönj el aputó!

– Szia, apu! – Susogva behajlítja a kesztyűs kezét, és teli fogsorral
rávigyorog Wrenre.

Szemmel láthatóan boldog, miközben az anyja szíve épp megsza-
kad.

1. fejezet

2018. július 26.

NEM AZ ENYÉM EZ A SZÁMOLÓGÉP.
Keserűen elmosolyodom, ahogy gondosan átnézem a kartondoboz tartalmát: fogkefe, fogkrém, edzőruha, zsebkendő, óriás kiszerezésű Advil, egy neszesszer négy meggörbült rúzzsal, hajlakkal, fésűvel, valamint hat pár cipő, amit az íróasztalom alatt tartottam – és ne feledkezzünk el a drága számológépről, amit megkaptam melléjük. Pont a múlt hónapban győztem meg róla a menedzserem, hogy szükségem van rá. Biztosan a sajátomnak hitte a biztonsági őr, akit megbíztak az irodarészemen hagyott személyes tárgyak eltakarításával, miközben én azzal voltam elfoglalva, hogy épp kirúgnak. Valószínűleg azért hitte, hogy az enyém, mert fekete alkoholos filccel a tetejére firkantottam, hogy „Calla Fletcher”, abban a reményben, hogy ezzel megvédem a galád munkatársaim lopkodása ellen.

A bank fizette ki, de bekaphatják, megtartom!

Kiélvezem a halvány elégtételt, amit ez a döntés okoz, mialatt a metró átsüvíti a torontói Yonge-vonal alagútján, és a tükörképemen túl, a sötétbe bámulok. Kétségbeesetten próbálok nem tudomást venni a torkomat szűrő tövisről.

Ilyentájt annyira csendes és üres a metró, hogy válogathatok az ülőhelyek közül. Nem emlékszem, mikor fordult elő utoljára ilyesmi. Csaknem négy éven át nyomorogtam a zsúfolt kocsikban, visszartartottam a lélegzetem a keveredő testszagban, miközben folyamatosan lökdöstek munkába menet, a reggeli csúcsforgalom poklában.

De a mai hazaút más.

Ma alighogy felhörpintettem a Venti méretű Starbucks lattém, és az utolsó cseppjeit ízlelgetve rákattintottam a „mentés” gombra a reggeli Excel-fájlon, megjelent a bejövő üzeneteim között egy meeting meghívó a főnökömtől, amiben kérte, hogy menjek az Algonkin-terembe.

Nem gondoltam semmi komolyra, csak felkaptam a banánom és a jegyzetfüzetem, és elcsoszogtam a kis tárgyalóterembe a másodikon.

Ahol nemcsak a főnököm találtam, de a főnököm főnökét is és Sonja Fuentest a HR-részlegről, aki egy vastag manila borítékot tartott a puffadt kezében, rajta a ráfirkantott nevemmel.

Leültem velük szemben, és bután hallgattam, ahogy felváltva előadtak egy előre begyakorolt beszédet: a bank nemrégiben bevezetett egy új rendszert, ami a kockázatelemzőként betöltött szerepük számos feladatát automatizálta, így a pozíciómat megszüntették; példaértékű alkalmazott vagyok, és mindez semmiképp sem a teljesítményemet tükrözi; a vállalat bőséges végkielégítést fog nyújtani számomra az „átállás” alatt.

Talán az emberiség teljes történelme során én vagyok az egyetlen, aki megevett egy egész banánt, miközben elveszítette a munkáját.

Az „átállás” azonnali hatállyal elkezdődött. Ami azt jelentette, hogy nem mehettem vissza az íróasztalomhoz, nem szedhettem össze a holmim, nem köszönhettem el a munkatársaimtól. Elkísértek

a biztonsági őr asztalához, mint valami bűnözőt, egy dobozban átadták a holmim, majd a kijáratra mutattak. Ez a sztenderd protokoll egy banki alkalmazott elbocsátásakor, mint megtudtam.

Négy éven át idegeskedtem a táblázatok felett, amíg bele nem fájult a szemem; kinyaltam az egoista kereskedők seggét abban a reményben, hogy számíthatok cserébe néhány jó szóra, ha előléptetésre kerül sor; későig bent maradtam más kockázatelemzőket helyettesíteni; olyan csapatépítő programokat szerveztem, amiknek végre nem volt köze a bowlingcipőkhöz és az egyél-amennyit-bírsz büfékhez, és *hirtelen ennyi*, mindez nem számít! Egyetlen rögtönzött tárgyalás, és máris hivatalosan munkanélküli vagyok.

Tudtam, hogy jön az automatizált rendszer. Tudtam, hogy csökkenteni fogja a kockázatelemzők számát, és átcsoportosítja a munkát.

De ostoba módon elhitettem magammal, hogy túl értékes munkaerő vagyok, és nem pont engem fognak elbocsátani.

Vajon egyébként hány másik fej gurult ma?

Csak az enyém?

Té jó ég! Mi van, ha én vagyok az *egyetlen*, aki elvesztette az állását?

Pislogva eloszlatom a hirtelen felgyülemelő könnyeim, de néhány csepp így is kiszökik a szememből. Gyors mozdulattal kihalászok a dobozból pár zsebkendőt és egy összecsukható tükroöt, és igyekszem finoman megszáritgatni a szemem, anélkül, hogy elkenném a sminkem.

A metró zökkenve megáll, és számtalan utas felszáll, majd kóbor macskákként szétszélednek, hogy a létező legtávolabbi helyre üljenek bárki mástól. Mindenki, leszámítva egy nagydarab, zafírkék egyenruhás férfit. Ő egy meggypiros ülőhelyet választ velem szemben, és lehuppan rá.

Elfordítom a térdem, nehogy a combjához érjek.

A férfi felvesz egy gyűrött *Now Magazine*-t, amit valaki a mellette lévő ülésre száműzött, és legyezni kezdi magát, miközben mély, füstölt hústól búzló sóhaj szakad fel belőle.

– Lehet, hogy inkább itt lent kellene lógnom, a hűvösben. Kint jó szar lesz ebben a párában – morogja, különösebben nem is intézve senkihez a szavait, és a tenyerével letörli a homlokáról gyöngyként potyogó izzadságcseppeket. Látszólag fel sem tűnik neki az irányomból sugárzó bosszúság.

Úgy teszek, mintha nem hallanám, mert épeszű ember nem kezd idült csevegésbe a metrón, és előveszem a telefonom, hogy újraolvaszam az üzenetváltásom Corey-val korábbról, amikor kábultan álltam a Front úton, és próbáltam feldolgozni, hogy mi is történt.

– Kirúgtak.

– Basszus. Sajnálom!

– Összefutunk egy kávéra?

– Nem tudok. El vagyok havazva. Egész nap ügyfelekkel leszek.

– Este?

– Meglátjuk. Később felhívlak?

A végére biggyesztett kérdőjeltől úgy hangzik, mintha ezen a ponton még egy gyors hívást sem tudna borítékolni, hogy megvigasztalja a barátnőjét. Rendben, tudom, hogy mostanában fuldoklott a nyomás alatt. Egész álló nap ugráltatják a reklámügynökségnél, hogy kiszolgálja a legnagyobb – és legkevésbé sem szabálytisztelő – ügyfélvállalatukat, neki pedig bizonyítania kell a mostani kampány során, ha valaha is szeretné megkapni azt a nyomorult előléptetést, amiért már csaknem két éve küzd. Az elmúlt három hétben összesen kétszer találkoztam vele. Nem lenne szabad csodálkoznom, hogy képtelen mindent otthagyni és találkozni velem.

De így is eláraszt a csalódottság.

– Tudja, az ilyen napokon azt kívánom, bárcsak nő lennék. Maguk, hölgyek, megússzák azt is, ha jóval kevesebb ruhát viselnek. – Ez alkalommal viszont *tényleg* hozzám beszél az izzadt pasas. És egyenesen rám néz, a kikandikáló, csupasz lábamra, amire rálátást nyújt a fekete ceruzaszoknyám. Laposan rápillantok, majd összeszorítom a combom és még inkább elhajolok, a hosszú, fahéjbarna hajam pedig részleges függönyként szolgál az arcom előtt. Végre leesik neki, hogy rosszkedvem van. – Jaj, ma *olyan* napja van. – Az ölemben lévő dobozra mutat, benne a személyes tárgyaimmal. – Ne aggodjon, nincs egyedül. Az évek során láttam már jó néhány embert, akit kikísértek a cégépületből.

Az ötvenes éveie elejére tippelem, drótszerű haja már inkább ősz, a feje tetején szinte nincs is. Gyors pillantást vetek a pólójára, és látom, hogy a címkén a WILLIAMSONS CUSTODIAN COMPANY olvasható. Biztosan az egyik olyan takarítócégnek dolgozik, amivel az enyémmhez hasonló vállalatok szerződnek. Ha sokáig bent voltam, időnként láttam, ahogy ráérősen tologatják a takarítókocsit az irodafülkék mentén, és próbálják nem zavarni a dolgozókat, miközben kiürítik a szemeteskosarakat.

– Felmondtam – hazudom, miközben visszacsúsztatom a doboz tetejét, hogy elrejtsem a tartalmát kíváncsi pillantása elől. Még nagyon is friss a méltóságomon esett sérülés ahhoz, hogy csak úgy megvitassam egy vadidegennel.

Úgy mosolyog rám, mint aki nem hisz nekem.

– És amúgy mit dolgozott?

– Kockázatelemző voltam egy banknál. – Miért teszem meg neki azt a szívességet, hogy leállok vele csevegni?

Bólint, mint aki pontosan tudja, hogy ez mit jelent. Ha *engem* kérdeznek meg négy évvel ezelőtt, amikor a Torontói Egyetemen

diplomáztam belőle, hogy mit is jelent, nem tudtam volna válaszolni. De ettől függetlenül izgatott voltam, amikor megkaptam az állásajánlatot. Ez volt az első lépés számomra fiatal, szakmailag elhivatott nőként, a vállalati ranglétra legalsó fokán, Toronto belvárosában. Félig-meddig tisztességes fizetéssel, juttatásokkal és nyugdíjárulékkal egy nagy banknál. Rengeteg rubrikát kipipálhattam a „jó karrier” címszó alatt, főleg huszonekét éves, friss diplomás nő létemre, aki jó matekból.

Nem sokkal később rádöbbsentem, hogy kockázatelemzőnek lenni annyit jelent, hogy számokat írogat az ember egy táblázatba, és gondoskodik róla, hogy a képletek azt hozzák ki, ami az elvárás. Alig több egy betanított munkánál. Őszintén szólva, a legtöbb napon megölt az unalom.

– És miért mondott fel?

– Nem mondtam fel – ismerem be egy szaggatott sóhaj kíséretében. – Tudja, átszervezések.

– Igen, nagyon jól tudom. – Megáll, egy pillanatra feszülten figyel. – De szerette a munkát?

– Létezik *bárki*, aki igazán szereti a munkáját?

– Túl fiatal még ahhoz, hogy ilyen cinikus legyen. – Kuncog. – Legalább kedvelte azokat, akikkel együtt dolgozott?

A csapatomra gondolok. Markra, a mikromenedzser főnökömre krónikus kávélehelettel, aki mindössze azért ír ki megbeszéléseket, hogy érvényt szerezzen a pozíciójának, és percre pontosan feljegyzi, hogy mikor mész el ebédelni, és mikor térsz vissza az íróasztalodhoz. És Tarára, a kényszeres, A típusú személyiségre, akinek a munkáján kívül semmi élete, és azzal tölti a hétvégéit, hogy „Sürgős! Intézkedést kíván!” címmel terjengős üzeneteket küld folyamatosan fejlődésre irányuló javaslatokkal, hogy hétfő reggel ez álljon mindenkinek első helyen a beérkező üzenetek között. Raj és Adnan elég

aranyosak, habár sosem jöttek el munka után egy italra, és ha rájuk köszöntem, hogy „Jó reggelt! Hogy vagytok?”, minden esetben céklavörös lett az arcuk. És ott van még May, aki egy irodafülkével arébb ült, aki *sosem* küldi időben a napi beadványait, és aki savanyúkáposztát eszik az asztalánál, pedig a HR irányelvet vezetett be az ellen, hogy valaki erős szagú ételt hozzon az irodába. Ha eszik, mindig kénytelen vagyok elhagyni az asztalom, vagy tíz percet öklendezéssel kell töltenem.

Minden.

Egyes.

Rohadt.

Nap.

– Nem igazán – ismerem be. Igazság szerint nem is emlékszem, mikor volt utoljára, hogy nem úgy kellett kivonzolnom magam az ágyból, vagy ne figyeltem volna az órák múlását. Imádtam azt az érzést, amikor esténként lekapcsolom a gépem, és felkapom a kabátom.

– Akkor talán jobb is, hogy kénytelen volt otthagyni – vigyorog rám a férfi.

– Igen. Talán. – Közeleg Davisville. Megkönnyebbülten felsóhajtok, amiért lezárhatom ezt a beszélgetést anélkül, hogy túlságosan goromba lennék, és felpattanok az ülőhelyemről. Fél kézzel egyensúlyozom az ormóttan dobozt, és szorosan megmarkolom a kapaszkodót, amíg várok a megállóra.

– A helyében nem izgatnám magam túlságosan. Még fiatal. – A férfi talpra evickél az ülőhelyéről, ahogy a metrókocsi csikorogva megáll. – Az efféle munka mind egy tucat. Néhány héten belül már egy másik bankban húzkozhatja a beléptetőkártyát.

Csak vigasztalni próbál. Egy kimért, udvarias mosollyal viszonozom.

Kinyílik az ajtó, és a peronra lépek.

A férfi szorosán mögöttem vánszorog.

– Tudja, tizenöt évvel ezelőtt én is éppen olyan voltam, mint maga, amikor kicipeltem a holmimat Toronto egyik belvárosi irodájából. Elég nagy csapást jelentett az önbecsülésemnek, de egyben jó kis seggbe rúgás is volt. Úgy döntöttem, fogom a végkielégítést, és elindítok egy takarítócéget a testvéreimmel. Sosem gondoltam volna, hogy ez lesz a hivatásom, de végül ebből lett a legjobb dolog, ami valaha történt velem. És nem akarnék mást csinálni, még a legpocsékabb napjaimon sem. – Kacsint, és meglóbálja a felgöngyölt magazint a levegőben. – Ez a sors. Nagyobb és jobb dolgok várnak magára, szép hölgy! Érzem!

A peronon állok, magamhoz ölelem a kartondobozom, és nézem, ahogy a lelkes gondnok a kijárat felé ballag. Útközben füttyörészve az egyik szelektív hulladékgyűjtőbe dobja az újságot, mint aki *tényleg* boldog, amiért végcépucolással és felmosással tengeti az életét.

Habár, lehet, hogy igaza van. Talán végül az állásom elvesztése lesz a legjobb dolog, ami valaha történt velem.

Megcsóválom a fejem, és elindulok a kijárat felé. Három lépést teszek, amikor a dobozom alja kiszakad, és a holmim szétszóródik a koszos betonon.

A bőrömet vékony izzadságréteg borítja, mire felcaplatok az állomás-tól gyalog tíz percre lévő házunk köves sétányán. Tizenöt éve élünk itt anyával és a mostohaapámmal, Simonnal, aki piaci ár alatt vásárolta meg évekkkel ezelőtt a házat az idősödő szüleitől. Okos befektetés volt részéről, mivel a torontói ingatlanok értéke egyre inkább

az egekbe szökik. Rendszeresen kapunk hideghívásokat ingatlanügynököktől, akik szeretnék eladni az értékes, viktoriánus stílusú, barna téglával kirakott, háromszintes házat, ami egy jó elhelyezkedésű, méreteres saroktelken áll. Az évek során teljesen fel is lett újítvva. A legutóbbi becslés kétmillió fölé értékelte a helyet.

Majdnem dél van. Mindössze egy hosszú, forró zuhanyra vágyom, amíg kisérom magam, aztán szeretnék ágyba bújni, és hanyagolni az embereket, akár jó szándékkal jönnek, akár nem. Egészen holnapig.

Már majdnem a bejárati lépcsőnél járok, amikor kinyílik az oldalsó ajtó, ami Simon pszichiátriai rendelőjéhez vezet, és egy egérszerű, középkorú nő, hozzá nem illő, fekete nadrágkosztümben, zokogva kirobban rajta. Fél másodpercre találkozik a tekintetünk, aztán lehajtja a fejét, és elszalad mellettem egy zöld Neon felé.

Bizonyára egy páciens. Azt hiszem, nem mehetett jól a mai alkalom. Vagy talán mégis. Simon mindig azt mondja, hogy a valódi átörös nem jön egykönnyen. Akárhogy is, jó tudni, hogy nem én vagyok az egyetlen, akinek szar napja van.

Amint a házba érek, lerúgom magamról a magas sarkúm, és a földre dobom a kiszakadt dobozt, örülök, hogy végre megszabadulhatok tőle. Két, negyvendolláros rúzsom szétkenődött a betonon, és a bal futócipőm – ráadásul egy vadiúj, drága pár darabja – még most is a metrósínek között hever. Egy pillanatra fontolóra vettem, hogy bemászok érte, de aztán elképzeltem az ebből születő főcímetek – „A letört kockázatelemző halálba veti magát” –, és úgy döntöttem, nem így szeretnék bekerülni a hírekbe.

– Helló? – kiált anyám a konyhából.

Visszafojtok egy nyögést, és hátravetem a fejem. *Basszus*. Tényleg, ma csütörtök van. Csütörtökönként csak kettőre jár a virágboltba.

– Csak én vagyok.

Recseg a keményfa padló, ahogy anya közeledik, a rózsaszín szoknyája minden lépéssel finoman lebben a bokája körül.

Simon szorosán követi, a szokásos gyapjúszövet mellény, legombolható nyakú ing és ráncolt, khakinadrág alkotta összeállításában. Nem számít, mekkora hőség van odakint, ő mindig hűti a levegőt idebent.

Elnyomom a második nyögést. Számítottam rá, hogy itthon lesz – szinte *mindig* itthon van –, de azt reméltem, leköti majd a következő páciense, és nem hallja meg, hogy hazajöttem.

– Mit keresel itthon? – Anya elkomorodik, ahogy az arcomról a földön heverő dobozra pillant. – Ez meg mi? – Mögötte Simon éppolyan aggodalmasnak tűnik. Kénytelen vagyok újrajátszani nekik a förtelmes reggelt, átnyújtva a borítékot a végkielégítési csomagom részleteivel, és egyre nő a gombóc a torkomban, ahogy beszélek. Eddig a pontig jól bírtam, de most a könnyeimmel küszködöm. – Ó, édesem! Úgy sajnálom! – Anya szúrós pillantást vet Simonra, és pontosan tudom, hogy miért. Simon legjobb barátja, Mike a bank alelnöke. Miatta kaptam meg az állást. Kíváncsi vagyok, volt-e bármi fogalma Mike-nak arról, hogy lapátra kerülök. Vajon figyelmeztette Simont? Tudhatta Simon, hogy milyen nap vár rám, amikor ma reggel beraktam az edényeim a mosogatógépbe, és búcsút intettem neki? Simon már fel is vette az olvasószemüvegét, hogy átfussa a végkielégítésről szóló papírokat. Anya közben fél karral átölel, és a kezével elkezd simogatni a hajam, ahogy gyerekkoromban tette, amikor vigaszra szorultam. Szinte röhejes, mivel nyolc centivel magasabb vagyok nála. – Ne aggódj! Mindenkiel megesisik.

– Nem igaz! Egyikötökkel sem történt ilyen! – Simon folyamatosan panaszkodik, hogy több páciense van, mint ahány órája egy nap,

hogyan kezelje őket, anya pedig tizenegy éve a tulajdonosa egy sikeres virágüzletnek a Yonge úton.

– Hát, nem, de... Megtörtént a nagyapáddal, és Simon testvéredel, Normannel. És mindkét szomszédunkkal, ne feledkezzünk el róluk sem! – Küszködik, hogy más példát találjon.

– Igen, de ők mind kábé a *negyvenes* éveikben jártak! Én még csak huszonhat vagyok!

Anya elkéseredetten rám néz, aztán a finom ráncok a homlokán tovább mélyülnek, ahogy összevonja a szemöldökét.

– Ki más vesztette el az állását?

– Nem tudom. Nem láttam senki mást a portán. – Vajon a csapatom többi tagja most épp az íróasztalánál ül, és rólam sugdolózik? *Ők* sejtették, hogy ez lesz?

Anya vékony keze együttérzőn dörzsölgeti a vállam.

– Hát, *nyilván* egy csomó idióta vezeti a helyet, ha egyszer képesek voltak megválni a legjobb és legokosabb alkalmazottuktól. – Újabb töviseként szűrő pillantást vet Simonra, ami szintén Mike-nak szól.

Hogyne mondaná ezt. Ő az édesanyám. De akkor is... valamivel jobban érzem magam.

A vállára hajtom a fejem, megnyugtat a finom, virágillatú parfümje és a puha, aranybarna, álláig érő, bubifrizurás haja. Csendben figyeljük, hogy Simon átolvassa a dokumentumokat, és várunk az ítéletére.

– Négyhavi fizetés juttatásokkal... átképzés egy munkaközvetítő segítségével... eléggé szabványnak tűnik – mondja Simon azzal az elbűvölő, Hugh Grant-es brit akcentusával, ami még a Kanadában töltött harmincvalahány év után is érezhető. – Szerencsés helyzetben

vagy. Nincs lakáshiteled, ami miatt aggódnod kell. A számláid minimálisak. – Felcsúsztatja a szemüvegét a ritkuló, szürkés hajjal borított fejére, és rám szegezi az okos, kék szemét. – De hogy érzed magad?

Simon előszeretettel kérdi meg, hogy érzem magam különböző dolgok kapcsán, különösen, ha tudja, hogy nincs kedvem beszélni róla. Pszichiáter, és nem tehet róla, analizálnia kell mindent és mindenkit. Anya szerint azért teszi, hogy megtanítson kényelmesen és nyíltan kezelni az érzelmeimet. Azóta csinálja, hogy első nap találkoztunk, és megkérdezte, hogy érzem magam attól a gondolattól, hogy édesanyámnak barátja van.

– Szeretnék egyedül lenni.

Megértően bólint egyet.

– Teljesen világos. – Felnyalabolom a végkielégítési csomagom, és elindulok a lépcső felé. – Susan? Nincs még valami, amit elfelejtettél megemlíteni? – hallom, ahogy suttog.

– Ne most! – sziszegi anyám a választ.

Amikor hátranézek, épp egy sor hunyorgással, szemöldökrángatással és szúrós pillantással beszélnek meg valamit egymással. Híresek erről. Szórakoztató... ha épp nincs hozzá semmi közöm.

– Mi folyik itt?

Anya feszült mosolyt villant felém, és könnyed hangon válaszol:

– Semmi különös. Később is megbeszélhetjük, ha már lecsillapodtak a dolgok.

Felsóhajtok.

– Mondd már! – Anya végül megadja magát.

– Jött ma egy hívás. – Habozik. – Alaszkából.

Nyugtalanság bizsergeti a hátam. Egyetlen embert ismerek Alaszkában, és tizenkét éve nem beszéltem vele.

– Mit akar?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem tudom. Nem vettem fel a telefont időben, és nem hagyott üzenetet.

– Akkor semmi az egész.

Anya szorosan összevont szemöldökéből úgy sejtem, nem hiszi, hogy semmiség. Amikor még beszélő viszonyban voltunk, akkor sem apám volt az, aki megtette az erőfeszítést, hogy igazodjon az időeltolódáshoz, felvegye a telefont és rám köszönjön.

– Talán vissza kellene hívnod.

– Holnap. – Folytatom az utam fel a lépcsőn. – Ennél több csalódást nem bírok ki egy nap.

És apám már épp eleget okozott nekem ahhoz, hogy kitartsom egy életre.